

på diverse kontorer, patienterne på hospitalerne, kan måske suppleres med ekstra datainformation. Men det er vigtigt at forstå, at de aldrig kan erstatte den personlige kontakt.

Kommunikation er mere end information, og kommunikation er mere end de oplysninger, man beder om. Man skal faktisk vide ganske meget for at kunne bestille relevante oplysninger. Man skal passe på ikke at bygge sine visioner på en illusion på det her område, hvad enten det er ønskeligt eller ikke. Derfor synes jeg, at afsnittet om brugen af de fælles net inden for sygehusvæsenet, socialvæsenet, skoler og andre offentlige institutioner er lidt for optimistisk.

Handlingsplanens prioritering lægger meget op til udbygning af telenettet og liberaliseringen, bl.a. i de sidste afsnit på side 40-42.

Der fokuseres også en hel del på folkeskolen. Der burde være en større vægt på det informationsmæssige forhold til de svage grupper, det vil sige de handicappede, som jeg tidligere har nævnt, og andre grupper, som ikke har så let ved – for at snakke i billedsprog – at koble sig ind på nettet. Vi risikerer let, at der bliver et informationsteknologisk A- og B-hold, som adskillige ordførere har været inde på. Jeg synes nok, ministeren tager for lidt hensyn til denne problemstilling i sin redegørelse og i handlingsplanen, selv om den naturligvis benyttes som en passende indgangsbon.

For det tredje: Hvordan forhindrer vi misbrug? Når man vil udvikle et borgerkort, som ganske vist efter ministerens oplysning skulle blive frivilligt – på nuværende tidspunkt i hvert fald – så må jeg dog fremhæve et par problemer. Kan vi simpelt hen få en garanti for, at dette borgerkort ikke bliver et reelt legitimationsbevis, så en del af befolkningen eventuelt bliver tvunget til at skulle have det på sig eller forevise det ved mere eller mindre tilfældige lejligheder? Den slags legitimationsbeviser findes rundt om i verden og bliver brugt/misbrugt over for f.eks. indvandrere og flygtninge.

Desuden er det et væsentligt problem med den sikkerhed, som borgeren må forvente, når de udleverer oplysninger til det offentlige, f.eks. de offentlige institutioner. Det kunne f.eks. være oplysninger til den lokale vuggestue eller børnehave, som så bliver lagt ind på nettet. Selv om det fastslås i en bestemmelse, at borgerne skal godkende videresendelse af oplysninger, hvordan vil man så i realiteten forhindre misbrug? Det er efter min opfattelse et uløst problem. Det er udmærket, at man kommer med en formulering

på side 28 om, at det skal ske med borgernes tilladelse. Men det har ofte vist sig, at den slags i praksis er irrelevant, eftersom der jo findes nogle meget dygtige hackere, som formodentlig nok vil være i stand til at krydse sig ind på nettet.

Man har heller ikke nogen garanti for, at der ikke kan være enkeltpersoner, som har adgang til f.eks. den pågældende institutions oplysninger, og som kunne finde på at sende dem videre, måske i god tro eller måske bare, fordi vedkommende ikke ser det som noget særligt problem.

Jeg vil i øvrigt også gerne bede om en kommentar fra ministeren til den formulering, der er på side 23 om brugerbetalingen for oplysninger. Der står, at det skal være gratis eller mod betaling. Jeg kunne godt tænke mig en lille uddybning af, hvor grænsen går. Er det sådan, at man i en sådan formulering lægger op til, at der reelt kan blive en brugerbetaling i forhold til oplysninger, som man normalt i dag kan få f.eks. på offentlige kontorer uden betaling? Er det sådan, at man efter det her skal til at betale for at kunne få oplysningerne?

Samlet set synes jeg, at rapporten er vel optimistisk med hensyn til overvejelserne om de muligheder, der er, men jeg synes naturligvis, at der er nogle positive ting i rapporten. Men hvis man f.eks. på folkeskoleområdet forestiller sig, at alle lærere skal gøres til personlige brugere af IT, forudsætter det jo bl.a., at man enten forærer dem eller låner dem relevant udstyr. Det har de jo ikke i dag, og mange af dem er heller ikke i stand til at bruge det.

Jeg vil nævne, at der i Dybkjær-Christensen-rapporten, bilag 4, side 64, står:

»Sammenkoblingen af net og interoperabilitet for tjenester og applikationer bør opstilles som mål for Unionen. Den europæiske standardiseringsproces bør tages op til revision for at gøre den hurtig og mere lydhør over for markedet.«

Det er jo bl.a. en del af Bangemann-rapportens anbefalinger. Én ting er, at man kan koble sig ind på det internationale datanet, men hvordan sikrer vi, at denne frie strøm af informationer, som der nu skal være i kommunerne, og som så ifølge dette her også skal kobles sammen med EU, at den slags data og personlige oplysninger ikke står til rådighed for alle mulige og kan hentes ind på skærmene alle mulige steder i EU eller andre steder?

Det er nogle af de problemer, der melder sig i forhold til brugen af borgerkort, bl.a. informationer, der skal lagres, genbrug af data osv. Jeg